

א. רב. מלכי
שלל רב"כ.
איולה, ועל

ז כהן, חוק אל. קוֹן
כפר

כבוד

א. כבוד שמות המושג השגה בהירה מדורם הוא את ערך האדם וערך כל היצורים, וממלא אותו הכרה של גודל הנפש. מחוכר עם עוניה טהורה. וכבוד שמות מגושם הוא נוטה לע"ז, ומשפיל את כבוד האדם וכבוד כל הבריות. ע"כ גודל הוא כבוד הבריות שידוחה את לא-יתעשה שבחרה^{a)}, להורות על כבוד שמות הבחים, המגדל בטובו את יסוד כבוד הבריות.

ב. כמה סיגים צריכים להסביר מהמושג "כבוד שמות". עד שיהיה מוכן בטהרתו כזו המסליקת ממנו כל חסרון וכל השפעה מזוויפת. כל מה שהעולם סוכל יש לזכור על יסוד זה של טהורת כבוד שמות מכל טיגון ובידין.

ג. כבוד אלוהים. תחת מושג זה מונח הגבורה והורפיון. הגטיה לחן כבוד לשט ד' היא מולדת גבורה האדם. הכרת המשלה של הטוב יותר עליון בעולם. שהיא מתחפשטת והולכת באומה מורה שדעת-אלוהים בתוכנותה העליננה, הגוררת אחריה את רחשי-הכבד יותר עליונים. מתגברת בעולם. אבל בני-אדם הנפחים ונרעשים. ומתוך פחדם אינם שמים על לב ואינם מעיינים לחזור בגודל העציר האלקי ובחקר כבוזו, והציר עצמו הנperf'ם להם לרווח, והובכת הכאב לאלהים מתגלמת אצלם בתוכו תביעה אכזרית מעצם שואף כבוד לאין-חקר. שהיא משפטה בקרבתו וgesudin וטוב. ומהפכת אותם לעכדים עצומים ואכזרים שנואים זה את זה ושנואים את אליהם באמות בתוכיותם לכם. ע"פ שיאמרו תמיד דברי אהבה וכבוד כשמזכירים את השם. בפיו ובשפחו יכבודו ולבם רוחך ממנוב).

ד. כל מה שהשלמות הפנימית יותר חסורה אין הטענו מחשוף להשתלים לצד חזן. רק בעמד שפלות הנפש יתעורר השק להתחדר לפני אחרים. בין כמה שיש בו בין כמה שאין בו. ועל כן חייב האדם להגדיל את רושם השלמות הפנימית. ודרכיו ביזושו להכרת עצמו לאחרים יהיו תמי'ך במשקל הרואי.

ה. כשהאנשים מתחכד בעולם, ולכו דוacob בקרבו על מה שהעולם מוטעים בו. יגנו אותו הדיכון וישתמש בו לשמה בעיטה אשר יורדן שיקבל איזה עלבן. הנעלכים ואינם עולביין. שומעים חריפות ואינם משיבין. עושים באהבה ושםם בסורס. עליהם הכתוב אומר "דוואהבו בזאת המשם בגבורהתו"^{b)}.

- a) ברכות יט:
b) עי ישעה כת יג
c) שבת פח: